

Ochrana osobních údajů v našem státě nemá příliš dlouhou tradici. Před rokem 1990 prakticky žádná ochrana nefungovala, ba co víc, z ideologického hlediska byly soukromé údaje jednotlivých osob takřka věci veřejnou. Přitom právo člověka na soukromí, a tím i jeho ochranu, je jedním z jeho nezadatelných práv. Pochopitelně tam, kde začíná ochrana soukromí jednoho, končí tím ochrana někoho jiného. V tomto bodě se střetávají zákon, který upravuje ochranu osobních údajů, s předpisy týkajícími se práva na informace, svobody projevu apod. Obě tato práva jsou však nepochybně pilířem základních lidských práv, jak je chápe současná západní společnost. Kde leží hranice mezi těmito právními úpravami, jak najít nejvhodnější kompromis, aby nebyla vážněji potlačena jedna nebo druhá část těchto práv, je otázka složitá a časově náročná. I proto je na zákonodárci, aby tento rozpor korigoval – k poměrné spokojenosti obou stran i společnosti jako celku, protože příkloněním k jednomu ze směrů by mohla být narušena základní rovnováha demokracie.